

Koniec potopy...

Máme radosť na tvári i v duši, keď po ťažkostiach prichádza opäť do našich vzťahov pokoj, porozumenie a pohoda. Je radosťou, keď po dlhých dňoch tmy a šera vidíme znova vychádzať žiarivé a hrejivé slnko. Vtáčiky radosťou zaspievajú, keď sa stratia posledné mračná búrky, prestane hrmieť a skončí križovanie bleskov na oblohe. Je radosť v krajine, keď skončí nepokoj a vojna...

Všetky takéto krásne chvíle majú v sebe nádherné krásne poslanstvo nádeje. Najhoršie je za nami a pred nami sa ukazuje niečo nové dávajúce istotu dobra a šťastia. Vzdychneme si a usmejeme sa budúcnosti, ktorá touto chvíľou práve začína.

Akou radosťou plnou nádeje sa muselo potešiť Noemovo srdce a duše tých, čo boli s ním v korábe! Štyridsať dní a nocí Božieho trestu. Ťažké chvíle plné napätia, hukotu vody, plaču a kriku ľudí i revu a zavíjania zvierat. Potom ticho, dlhé ticho na zemi zaliatej vodou. Stopäťdesiat dní bola zem zaliatea vodou a Noe ukrytý v korábe. Potom Boh poslal teplý vietor a vody začali upadať. S ubúdajúcou vodou sa koráb stále viac blížil na povrch zeme až sa zastavil na vrchu menom Ararat. Nedalo za z neho vyjsť. Voda premenila všetko na zradné blato a bahno. Doliny a údolia ešte boli naplnené vodou. Noe otvoril okno na korábe a vypustil krkavca. Odletel, ale vrátil sa späť, lebo nebolo miesta, kde by sa usadil. Bolo treba opäť čakať a rozmyšľať čo ďalej... Po dlhšom čase Noe vypustil holubicu. Priletela naspäť až v podvečer a v zobáku niesla čerstvú olivovú ratolesť. Holubica i olivová ratolesť sa odvtedy stali symbolom nádeje, mieru a pokoja. Noe, teda videl, že vody už poklesli a na zemi sa obnovil život. Čakal ešte nejaký čas a zasa vypustil holubicu, ale tá sa k nemu už nevrátila. Vtedy zaznel Boží hlas: „Vyjdí so svojou rodinou z korába a vyveď aj všetky zvieratá, čo boli s tebou, vtáctvo, dobytok a všetky plazy, aby sa v hojnosti množili a naplnili zem.“ Keď všetci i všetky zvieratá vyšli z korába, Noe ďakoval Pánu Bohu za záchranu. Postavil oltár a niektoré zvieratá na ňom obetoval. Bohu sa páčil tento skutok vďačnosti i obeta, ktorú priniesol. Nuž požehnal Boh Noema a jeho synov slovami: „Uzavriem s vami zmluvu, že už nikdy viac nebude potopa, ktorá by zahubila všetky žijúce tvory na zemi. A znakom tejto zmluvy bude oblúk dúhy. Keď zastriem zem oblakmi a keď sa v nich zjaví moja dúha, vtedy si spomeniem na svoju zmluvu, ktorá je medzi mnou a každou živou bytosťou. Vy sa plodte a množte, rozšírite sa na zemi a naplňte ju...“

Noe a jeho rodina prežívala nevšednú radosť. „Boh sa nad nami zlutoval. Ponechal nám život, uzavrel s nami zmluvu, aby sme sa nemuseli báť. Verí a dôveruje nám. My sme počiatok nového ľudstva...“ – takto asi rozmyšľali, keď hľadali kamene na oltár a zabíjali zvieratá, aby preukázali vďačnosť Bohu.

Noe veľa toho skúsil. Zažil ľudskú neprávosť i Božiu spravodlivosť. Videl naplňajúci sa Boží trest vo vodách potopy. Prežil aj ticho strávené uvažovaním a teraz skusuje radosť plnú nádeje. Ale až teraz cíti, že jeho najväčšou istotou je Boh a jeho láska. Koľko mal pokušení pridať sa k tým, ktorí si ľahko žili a smiali sa mu. Koľko mal možností prestať stavať koráb. Koľko chvíľ, keď sa mohol vzbúriť voči Bohu a spoliehať sa na seba a na istotu svojho rozumu a skúseností. Koľko krát si položil otázku: „Prečo práve ja?“ A bolo veľa aj tých znepokojujúcich: „Čo bude?“ To všetko sa odohralo tak rýchlo. Bolo to očakávané a predsa prekvapivé. Vtedy keď videl ako sa nebo zahaluje oblakmi a počul Boží hlas vojdi do korába... Keď zacítil ako sa všetko pod ním chveje a jeho koráb sa zmietal v splnení Božích prísľubov a keď teraz po dlhom čase opäť stojí svojimi nohami na zemi, vie iba jedno: „Boh je mocný. Boh je moja jediná nádej a istota.“ Možno mu znejú v ušiach ešte vystatovačné reči a potom plač, nárek a kvílenie topiacich sa ľudí a teraz svojimi očami vidí tento nový deň a to všetko mu hovorí o človeku i o Bohu. Človek bez Boha je stratený.

Áno, často sa spoliehame na seba až kým nepočujeme okolo seba vzdychanie zomierajúceho, ktorému niet pomoci a plač tých, čo zostali. Spoliehame sa na druhých, očakávame od nich absolútnu oporu, absolútnu istotu a absolútnu lásku. Ale niečo tak dokonalé nám nemôže darovať človek. Sme sklamaní, že lekár nám nemôže pomôcť, advokát nás už nemôže zastáť a lásku si nemožno vynútiť. Vtedy si spomenieme, že je tu ešte Boh, ktorý nikoho nesklamal, lebo všetko vie, všetko môže a nekonečne nás miluje. A čo povedať o chvíľach, keď sa hýbe pod nami zem? Alebo keď nás sľahá mráz alebo rozpaľuje horúčka či páľivé lúče letného slnka... Noe zaiste o tom všetkom rozmyšľal. A hovorí nám, že najväčšia a jediná absolútna istota je Boh. Na neho sa spoliehajme a v neho skladajme svoju nádej...

Ján Grešák
KRÍŽ

*Odoláva.
Čas - ťažký balvan
tlačí na ramená.*

*Vo vetre, mraze, pluští svoje
miesto neopustil, stojac na
rázcestí
jak bludný pútnik
pod palmou v púšti.*

*Bolesťou Božej muky
vďačí
za každé zopäté ruky.*

*V šepote starej lipy
strie sa dolinou
tá jeho tichá modlitba
za všetky kroky,
idúce pomimo.*

Keď raz budeš na lodi, nezabudni...

Istý nešťastník stroskotal na opustenom ostrove. Spočiatku mal nádej, že sa odtiaľ dostane, a rozličnými spôsobmi dával signály lodiam, ktoré sa plavili v diaľke. Nikto si ho však nevšimol. Blížila sa zima a preto musel myslieť na nejaký príbytok, kde by prečkal do jari. Holými rukami si horko-tažko postavil malú drevenú chatrč. Aspoň niečo, čo by ho chránilo pred zimou. Ale beda! Keď si raz v noci založil oheň, aby sa trochu zohrial, zdriemol a bolo neskoro. Chatrč sa chytila a zhorela. Ledva stačil vybehnúť. Bola to zúfalá situácia. Najstrašnejšia noc jeho života. Avšak aké krásne bolo ráno, keď sa rozhodlo a neďaleko ostrova zbadal loď, ktorá práve spúšťala čln, aby sa kapitán s niekoľkými námorníkmi dostali na breh.

- Prišli sme po vás.
- Ako ste mohli vedieť, že som tu?
- Videli sme obrovský oheň, ktorý ste založili...

Aj evanjelium nám rozpráva o jednom stroskotancovi. On nebol na ostrove, žil medzi ľuďmi, ale ďaleko od nich. Bol malomocný. Musel mať roztrhnutý odev, neupravené vlasy, zakrytú bradu a volať: „Nečistý, nečistý!“ Musel bývať sám, mimo tábora. Vieme si predstaviť väčšie stroskotanie, väčšie nešťastie? Byť sám na ostrove je niečo strašné, ale byť sám uprostred ľudí je niečo oveľa horšie. Zúfalstvo, bieda a utrpenie je však oheň, ktorý priťahuje Krista. Jedného dňa pri ostrove malomocného človeka zakotvila loď Božieho milosrdenstva. Jej Kapitán priplával, pretože videl oheň beznádejnej ľudskej bolesti, a malomocenstvo hneď zmizlo: „Chcem, buď čistý...“

Ako ľahko človek v živote stroskotá. Ako ľahko sa dostane na opustený ostrov. Hoci je okolo neho veľa ľudí, hoci žije v strede Európy, aj tak môže byť stroskotancom, môže byť sám. Vysielala okolo seba zúfalé signály, no nikto si ho nevšimá, nikto nepripláva k jeho brehom. Každý má svoj smer, svoj cieľ. Ľudí, ktorých cieľom sú iní ľudia, je čoraz menej. Stroskotanec sa uzatvára do seba, stavia si domčeky, aby v nich prečkal do smrti. Ale nakoniec mu aj tie zhoria. Zúfalá situácia, smutný život. Nie však nezmeniteľný. Loď s Ježišom Kristom na palube je stále neďaleko nás. Noci života bývajú strašné, no po nich nasledujú krásne svitania. Niekedy stačí iba zdvihnúť oči a zbadáme, že pomoc je blízko. Nasadnime na loď Kristovho milosrdenstva. A keď sa už na nej budeme plaviť po mori života, nezabudnime na príkaz Kapitána, aby sme upierali zrak na more, lebo je veľa nešťastných ľudí, ktorí vysielajú signály a volajú o pomoc. Je totiž jedno oveľa horšie nebezpečenstvo, ako zostať sám na opustenom ostrove: plaviť sa na Kristovej lodi a nevšimáť si tých, ktorí na nej ešte nie sú. Preto keď raz budeš s Kristom, nezabudni...

MARIÁN BUBLINEC

„Ak preťažený človek, ktorý má migrénu alebo duševne trpí, vykoná čo len polovicu svojej práce, urobí viac ako iný, zdravý na tele a na duši, ktorý ju vykoná úplne. Preto musí byť náš posudok o blízkom vždy priaznivý. Musíme vždy prijímať dobro, musíme vždy odpúšťať. A keby sme dokonca nemali ani jediný platný dôvod, ešte nám ostáva možnosť povedať si: „Táto osoba zjavne nemá pravdu, ale nevedomuje si to.“

SV. TERÉZIA Z LISIEUX

Dňa 15.februára uplynie 20 rokov, ako si Pán povolal svojho služobníka dekana Jána Holeca, Vištuckého farára. Venujme mu tichú spomienku v modlitbách.

Sväté omše v 6. týždni cezročného obdobia

14.II. utorok

18.00 + Mária Pavlíková a Jozef Grupač

15.II. streda

18.00 na úmysel ordinára

17.II. piatok

18.00 + Viliam Šuška

18.II. sobota

18.00 + Stanislav Novosedlík a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 388 - 420

19.II. 7. nedeľa v cezročnom období

8.00 + František Peško

9.15 + dekan Ján Holec, farár vo Vištuku

Liturgický kalendár

13.II. pondelok sv. Benignus, kňaz, mučeník

14.II. utorok sv. Cyril a Metod spolupatрони Európy, sv. Valentín

15.II. streda sv. Faustín a Jovita, mučeníci

16.II. štvrtok sv. Julianna, panna a mučienica

17.II. piatok Sedem sv. muž., zakladateľov rehole služob. P. Márie

18.II. sobota sv. Bernardeta Soubirousová, panna

**Perfekcionizmus je hriech.
Je to diabolská ilúzia,
lebo nič na tomto svete nie je dokonalé.
Popierat' túto nedokonalosť
by znamenalo siahať
na dokonalosť lásky Ježiša Krista,
ktorý nás miloval,
hoci sme vôbec neboli hodní jeho lásky.
Ak chceš milovať nadprirodzene,
miluj ľudí v ich nedokonalosti.**

Brat Efraim

Perfekcionizmus

Ani si to možno neuvedomujeme, ale naša ľudská láska je väčšinou veľmi podmienená:

Budem ho mať rád, ak na sebe zmení to alebo ono. Prijmem ho, ale musel by úplne zmeniť svoje názory. Odpustím mu, ale najprv musí oľutovať a odčiniť, čo mi spôsobil. Alebo aspoň ľutovať...

Kristova láska však s nami takto nezaobchádza - to by sme asi dopadli zle! Božia láska neprichádza až za niečo, až keď sa polepšíme, keď niečo dokážeme alebo aspoň odčínime zlo, ktoré sme spáchali. Božia láska predchádza všetko naše snaženie aj padanie, a tiež všetko naše snaženie a padanie sprevádza! Ako hovorí svätý Pavol: „Ale Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus zomrel za nás, keď sme boli ešte hriešnici.“ (Rím 5,8) On nás miloval odjakživa a stále, nie až potom, keď sme sa obrátili, keď sme konali pokánie!

To je možno najťažšie si uvedomiť: Boh nie je ako človek. Boh je vždy verný sám sebe, čiže je verný tomu, čo sám je. A on je láska, preto nemôže nič iné, ako milovať a chcieť maximálne dobro pre toho, koho miluje. Preto nás nikdy neopúšťa, hoci sa mu vzd'ľujeme, preto zostáva na našej strane, hoci my sa búrimo proti nemu, a preto jeho odpustenie je pripravené už dávno predtým, než sa nám uráči, alebo kým sa osmelíme oň prosiť. Len si spomeňme na otca z podobenstva o márnotratom synovi, ako z diaľky vyzeral syna!

„Ak chceš milovať nadprirodzene, miluj ľudí v ich nedokonalosti.“

Mnohí z nás so záľubou sledujú rôzne filmové seriály a celou dušou sa vedia vžiť do ich viac či menej zaujímavého deja. Premýšľame, kto je dobrý a kto zlý, kto by mohol byť vrahom, kto by mohol zvíťaziť, kto umrieť, kedy bude svadba... Nuž a v týchto dlhých scenároch to často býva tak, že rozuzlenie prichádza až v poslednom diely a je veľmi prekvapivé. Zrazu sa všetko zvráti, ten, kto nám bol sympatický, sa stáva čiernym hrdinom a zakríknutá postava zažiari v plnom svetle. Dráma, kniha, filmový seriál — to všetko sú príbehy, ktorých záver je vždy otvorený. My by sme však často chceli vedieť oveľa skôr, ako to všetko dopadne. Ľudský život je takisto drámou na javisku osobných či spoločenských dejín, ktorej koniec je pred nami. Rozuzlenie ešte len príde. Aj v živote by sme chceli predbehnúť čas, pochopiť zmysel toho, čo na prvý pohľad nedáva nijaký zmysel. Chceli by sme vedieť, kto je čierny a kto biely... A pritom zabúdame, že svetlo má spektrum farieb dúhy. Aj človek je spektrom svojho vlastného životného príbehu. Ten spolutvoríme s Bohom i navzájom kráčaním životným príbehom.

Nie je krásne, že dej je neustále otvorený? Nikto z nás nevie, kedy príde koniec a aký bude. Kto je ten pozvaný na svadbu, do kráľovstva? Kto bude tým dodatočne volaným hosťom z rázcestia? Mať šancu a prežívať život v dynamizme; dovoliť druhým, aby mali možnosť pochopiť, že Boh každému dáva svoj individuálny čas — to je dôvod na pokoj v duši a múdrosť. Myslíš si, že ten, ktorý sa tebe alebo mnohým iným javí ako nespravodlivý a hriešny človek, nemôže vojsť do svetla? Možno skôr ako ty. Otvorenosť života je preto krásna, ale aj ťažká, lebo nad nami stále visí otáznik lásky. Ten otáznik je nad tebou i tvojím blíznym a až smrťou sa stane buď výkričníkom bolesti zatratenia, alebo bodkou dobre prežitého života.

Hviezdy majú svoje určené dráhy, planéty putujú astronomickým časom podľa Keplerových zákonov, ale človek nie je hodený napospas predurčeniu a osudu. Človek je umeleckým dielom, ktoré má svoj vývoj i svoju patinu, svoje zvetrané hrany, ale aj nové šance.

Buď preto zhovievavý voči tým, ktorí rovnako dostávajú od Boha šancu. Nechci nalomenú trstinu dolomiť a tlejúci knôtik zhasnúť. Všetko má totiž svoj čas — tvoj život i život tvojich pozemských spolupútnikov do večnej a novej zeme..

Modlitba nadchýna svet

„Napriek stručnosti a hutnosti 117. žalm zachytáva srdce modlitby, ktorá je stretutím a živým osobným rozhovorom s Bohom. Tajomstvo Boha sa tu zjavuje ako vernosť a láska.

Žalmista modlitbe dodáva osobitný rys: skúsenosť modliaceho sa musí vyžarovať do sveta a premeniť sa na svedectvo pre tých, čo nemajú rovnakú vieru. Ved' na začiatku sa obzor otvára a rozširuje na *všetky národy a všetkých ľudí* (Ž 117), aby aj oni zoči-voči kráse a radosti viery zatúžili poznať, stretnúť a chváliť Boha.

V modernom svete technológií podkopanom zatemnením posvätného, v spoločnosti, ktorá sa vyžíva vo svojej sebestačnosti, je svedectvo modliaceho sa ako lúč svetla v temnote. V prvom momente môže iba vzbudiť zvedavosť, neskôr môže premýšľajúceho človeka doviesť k otázke zmyslu modlitby a napokon môže vyvolať rastúcu túžbu tiež to vyskúšať. Preto modlitba nikdy nie je izolovanou skutočnosťou, ale má tendenciu šíriť sa a strhnúť celý svet.“

Kľúč

Každá inštitúcia má vlastný kľúč prijímacie ho konania.

Božie kráľovstvo, na rozdiel od všetkých ostatných, má pravidlá nemenné. Prijímacie konanie v ňom sa končí - ako to pri konkurzoch, ktoré vyhlasuje Boh, často býva - paradoxnými výsledkami.

Sú prijímaní slabí, aby zahanbili silných, tichí, aby zdedili zem, hladní, aby boli nasýtení, čistého srdca, aby uvideli, čo iní nevidia, potupení a prenasledovaní, aby sa radovali a jasali.

Inými slovami...

Do Božieho kráľovstva, na rozdiel od Európskej únie, majú prednostný vstup malí a chudobní. To je jeden z dôvodov, prečo sa Božie meno nedostalo do jej ústavy. Vzhľadom na druhé prikázanie by v nej bolo aj tak nadarmo.

„Na minútku s Maxom Kašparů – Inými slovami...“

bl. Teofan Vénard 14.február

Jeho snom boli misie vo Vietname a jeho vzormi krajanania, ktorí v nich položili život. Ich príklad nasledoval až do krajnosti. Sám položil život pri šírení evanjelia medzi bratmi a sestrami v ďalekej východoázijskej krajine.

Teofan Vénard sa narodil 21. novembra 1829 v Saint-Loup-sur-Thouet vo Francúzsku, Ako deväťročný sa dozvedel o martyrii siedmich francúzskych misionárov, ktorí zahynuli počas náboženského prenasledovania vo vietnamskom Tonkingu. Ich svedectvo sa ho tak dotklo, že zatúžil po rovnakej

životnej ceste. Rodičia mu nebránili a keď vyzozorovali jeho sklon k zasvätenému životu, dali ho na štúdiá. V osemnástich rokoch vstúpil Teofan do biskupského seminára a onedlho požiadal o súhlas stať sa členom Spoločnosti svetských kňazov pre zámorské misie v Paríži. Po vysviacke sa ako dvadsaťdvaročný dočkal realizácie svojho detského sna. V septembri 1851 sa po vyše štvormesačnej plavbe vylodil v Singapore a stretol sa s vietnamskými bohoslovcami. Po tom, ako sa v Hongkongu naučil základom čínštiny, ho predstavení poslali do Tonkingu. Vo Vietname ešte stále pokračovalo zúrivé prenasledovanie kresťanov. Domorodí kňazi aj misionári riskovali svojou činnosťou kruté mučenie a smrť. Aby bola perzekúcia účinnejšia, za udanie kňaza bola vypísaná odmena tristo strieborných talentov. V tejto divej štvaniaci položilo život vyše sto kňazov a ich deväťdesiat tisíc pomocníkov. Teofan Vénard sa dostal do krajiny ilegálnou cestou s pomocou čínskych pašerákov. Zakrátko sa stal požehnaním pre svojich veriacich. Slúžil sväté omše, krstil a spovedal v domorodom jazyku. Bol obľúbený medzi farníkmi a získal si dôveru svojich predstavených, takže mu onedlho prideliť zodpovednú prácu — pastoračiu v nebezpečnej horskej oblasti. Jeho stádom bola dvanásťtisícová katolícka komunita uprostred tridsiatich tisícok nevercov. Okrem namáhavého močaristého terénu a biedy sužovali kresťanov v tejto oblasti aj časté nájazdy prenasledovateľov. Nech sa misionár akokoľvek snažil, čoskoro z jeho zverencov ostala iba polovica. Sám unikol pred smrťou a skrýval sa v lesoch i pod zemou. Nikdy však neváhal pomôcť svojim veriacim. Načas sa uchýlil do ženského kláštora a prekladal Nový zákon do jazyka domorodcov, no miesto svojho pobytu musel často meniť. Aj tí, ktorým pomáhal, sa ho báli ukrývať. Spolubratia sa roztratil po krajine, a tak bol čoraz osamelejší. Prenasledovateľom napokon neunikol. V novembri 1860 ho zajali a odsúdili na trest smrti. Dni pred vykonaním rozsudku prežil v kletke, pripútaný reťazou. V tom čase napísal svojim blízkym jedenásť listov, neskôr známych ako *Listy z klietky*, ktoré sú svedectvom o jeho živote a hlbokoj oddanosti Bohu. Teofan Vénard pred popravou rozdal skromný osobný majetok a posledné jedlo chudobným. Na popravisťu pri Červenej rieke zaspieval *Magnifikat*. Štyri roky po smrti preniesli jeho telo do kaplnky mučeníkov v misijnom seminári v Paríži, jeho hlavu opatrujú v Tonkingu. Teofan Vénard bol 2. mája 1909 vyhlásený za blahoslaveného spolu s dvadsiatimi deviatimi vietnamskými mučeníkmi.

Spracovala KATARÍNA ŽÁKOVÁ